

**COUNCIL OF
THE EUROPEAN UNION**

Brussels, 13 November 2013

16047/13

**Interinstitutional File:
2013/0255 (APP)**

**EPPO 24
EUROJUST 118
CATS 81
FIN 740
COPEN 195
INST 602
PARLNAT 278**

OPINION

from: Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της Βουλής των Αντιπροσώπων της Κυπριακής Δημοκρατίας

date of receipt: 23 October 2013

to: Council

Subject: Proposal for a Council Regulation on the establishment of the European Public Prosecutor's Office
Doc. 12558/13 EPPO 3 EUROJUST 58 CATS 35 FIN 467 COPEN 108
[COM(2013) 534 final]
- Opinion¹ on the application of the Principles of Subsidiarity and Proportionality

Delegations will find attached the above mentioned Opinion.

Encl.

¹ This opinion is available in English on the interparliamentary EU information exchange site (IPEX) at the following address: <http://www.ipex.eu/IPEXL-WEB/search.do>

23 Οκτωβρίου 2013

Α.Ε. κ. Algirdas Butkevičius,
Πρόεδρο του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

Αγαπᾶτε Κύριε Πρόεδρε,

Σας αποστέλλεται συνημμένα αιτιολογημένη γνώμη της Βουλής των Αντιπροσώπων της Κυπριακής Δημοκρατίας, σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης της Λισαβόνας, αναφορικά με παραβίαση της αρχής της επικουρικότητας σε σχέση με τη νομοθετική πρόταση που τιτλοφορείται «Πρόταση Κανονισμού του Συμβουλίου σχετικά με τη σύσταση της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας» [Έγγραφο COM (2013) 534].

Δράττομαι της ευκαιρίας να επαναβεβαιώσω τα βαθιά αισθήματα εκτίμησής μου.

Γιαννάκης Λ. Ομήρου
Πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων
της Κυπριακής Δημοκρατίας

**Αιτιολογημένη Γνώμη της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Εξωτερικών και
Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της Βουλής των Αντιπροσώπων της Κυπριακής
Δημοκρατίας**

Υποβάλλεται στους Προέδρους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, δυνάμει του Άρθρου 6 του Πρωτοκόλλου (Αρ. 2) της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχετικά με την Εφαρμογή των Αρχών της Επικουρικότητας και της Αναλογικότητας

**Πρόταση Κανονισμού του Συμβουλίου σχετικά με τη σύσταση της Ευρωπαϊκής
Εισαγγελίας [Έγγραφο COM (2013) 534].**

1. Το πλαίσιο της Συνθήκης αναφορικά με την εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας

1.1. Στο άρθρο 5(3) της Συνθήκης προνοούνται τα ακόλουθα:

«Σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, στους τομείς οι οποίοι δεν υπάγονται στην αποκλειστική της αρμοδιότητα, η Ένωση παρεμβαίνει μόνο εφόσον και κατά το βαθμό που οι στόχοι της προβλεπόμενης δράσης δεν μπορούν να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτη μέλη, τόσο σε κεντρικό όσο και σε περιφερειακό και τοπικό επίπεδο, μπορούν όμως, λόγω της κλίμακας ή των αποτελεσμάτων της προβλεπόμενης δράσης, να επιτευχθούν καλύτερα στο επίπεδο της Ένωσης.

Τα θεσμικά όργανα της Ένωσης εφαρμόζουν την αρχή της επικουρικότητας σύμφωνα με το Πρωτόκολλο σχετικά με την εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας. Τα εθνικά κοινοβούλια μεριμνούν για την τήρηση της αρχής αυτής σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο εν λόγω Πρωτόκολλο».

1.2. Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 2 του Πρωτοκόλλου (Αρ. 2) της Συνθήκης, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προβαίνει σε ευρείες διαβουλεύσεις πριν υποβάλει πρόταση νομοθετικής πράξης και κατά τις διαβουλεύσεις αυτές πρέπει να συνεκτιμάται, κατά περίπτωση, η περιφερειακή και τοπική διάσταση των προβλεπόμενων δράσεων.

1.3. Το άρθρο 5 του Πρωτοκόλλου (Αρ. 2) της Συνθήκης προνοεί ότι:

«Τα σχέδια νομοθετικών πράξεων αιτιολογούνται σε σχέση με τις αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας. Κάθε σχέδιο νομοθετικής πράξης πρέπει να περιλαμβάνει εμπειριστατωμένη έκθεση βάσει της οποίας μπορεί να κριθεί η τήρηση των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας. Η εν λόγω έκθεση πρέπει να περιέχει στοιχεία εκτίμησης των δημοσιονομικών επιπτώσεων της πράξης καθώς και, εφόσον πρόκειται για οδηγία, των συνεπειών της ως προς τις ρυθμίσεις που πρέπει να εφαρμοσθούν από τα κράτη μέλη, συμπεριλαμβανομένης, ενδεχομένως, της περιφερειακής νομοθεσίας. Οι λόγοι που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ένας στόχος της Ένωσης μπορεί να επιτευχθεί καλύτερα στο επίπεδο της Ένωσης στηρίζονται σε ποιοτικούς και, οσάκις είναι δυνατόν, σε ποσοτικούς δείκτες. Στα σχέδια νομοθετικών πράξεων λαμβάνεται δεόντως υπόψη η ανάγκη το τυχόν οικονομικό ή διοικητικό βάρος που βαρύνει την Ένωση, τις εθνικές κυβερνήσεις, τις περιφερειακές ή τοπικές αρχές, τους οικονομικούς φορείς και τους πολίτες να είναι το ελάχιστο δυνατό και ανάλογο προς τον επιδιωκόμενο στόχο».

1.4. Τέλος, όπως προβλέπεται στα άρθρα 5(3) και 12(β) της Συνθήκης, τα εθνικά κοινοβούλια μεριμνούν για την τήρηση της αρχής της επικουρικότητας, σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο Πρωτόκολλο (Αρ. 2), δηλαδή την διαδικασία υποβολής αιτιολογημένης γνώμης εντός προθεσμίας οκτώ εβδομάδων από την ημερομηνία διαβίβασης ενός σχεδίου νομοθετικής πράξης σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

1.5. Οι κατευθυντήριες γραμμές σε σχέση με το πώς εφαρμόζεται η αρχή της επικουρικότητας, καθορίστηκαν στη Συνθήκη του Άμστερνταμ και ειδικότερα στο Πρωτόκολλο σχετικά με την εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας. Επισημαίνεται ότι οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές εξακολουθούν να αποτελούν χρήσιμα εργαλεία κατά την άσκηση του υπό αναφορά ελέγχου.

Ειδικότερα, οι κατευθυντήριες γραμμές αφορούν τα ακόλουθα:

- αν στο υπό εξέταση θέμα υπάρχουν υπερεθνικές πτυχές, οι οποίες δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά με τη λήψη εθνικών μέτρων,
- αν η λήψη εθνικών μέτρων ή η έλλειψη δράσης από την Ένωση συγκρούεται με τις απαιτήσεις των Συνθηκών της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή είναι επιζήμια για τα συμφέροντα των κρατών μελών, και
- αν η δράση της Ένωσης σε σύγκριση με τη δράση των κρατών μελών παρέχει σαφή πλεονεκτήματα λόγω της κλίμακας στην οποία θα διεξαχθεί ή των αποτελεσμάτων της.

Περαιτέρω, για να αποφασισθεί αν μια δράση της Ένωσης είναι συμβατή ή όχι με την αρχή της αναλογικότητας εξετάζεται αν τηρούνται τα ακόλουθα:

- το μέσο που χρησιμοποιείται να είναι κατάλληλο για την επίτευξη του στόχου μιας δράσης,
- το μέσο αυτό δεν πρέπει να υπερβαίνει αυτό που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του στόχου μιας δράσης.

Τα συναφή Πρωτόκολλα, τόσο του Άμστερνταμ όσο και της Λισαβόνας θέτουν ορισμένους περιορισμούς στην ΕΕ, όταν καλείται να εφαρμόσει την αρχή της αναλογικότητας:

- η μορφή της δράσης της Ένωσης πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο απλή και όταν η Ευρωπαϊκή Ένωση νομοθετεί θα πρέπει να προτιμά τις Οδηγίες από τους Κανονισμούς,
- η ανάγκη μείωσης του διοικητικού ή οικονομικού κόστους για τις κυβερνήσεις των κρατών μελών, τους εθνικούς οικονομικούς συντελεστές και τους πολίτες πρέπει να λαμβάνεται υπόψη,
- η δράση της Ένωσης πρέπει να επιτρέπει όσο το δυνατό μεγαλύτερο πεδίο για τη λήψη των εθνικών αποφάσεων

2. Η ουσία και οι στόχοι της υπό εξέταση πρότασης Κανονισμού

2.1. Η εν λόγω νομοθετική πρόταση, όπως παρουσιάζεται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, προβλέπει τη δημιουργία μιας ανεξάρτητης και αποκεντρωμένης εισαγγελικής αρχής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με αποκλειστική αρμοδιότητα τη διεξαγωγή ερευνών, τη δίωξη και την παραπομπή ενώπιον της δικαιοσύνης για αδικήματα σε βάρος του προϋπολογισμού της ΕΕ, όπως αυτά καθορίζονται στην “Οδηγία PIF”¹. Οι εξουσίες της προβλέπεται να ασκούνται στην επικράτεια των κρατών μελών, που για τον σκοπό αυτό θα θεωρούνται ως ένας «ενιαίος νομικός χώρος». Σύμφωνα με την πρόταση, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία θα αποτελείται από ένα Ευρωπαϊκό Εισαγγελέα, τους αναπληρωτές, καθώς επίσης και από εντεταλμένους εθνικούς εισαγγελείς στα κράτη μέλη. Οι εντεταλμένοι εισαγγελείς θα αναλαμβάνουν τις έρευνες και τη δίωξη στο κράτος μέλος τους, βοηθούμενοι από εθνικούς υπαλλήλους και σύμφωνα με τις διαδικασίες του εθνικού δικαίου. Ωστόσο, οι ενέργειές τους θα συντονίζονται και θα καθοδηγούνται από την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία, στη βάση ομοιόμορφων κανόνων, για λόγους εξασφάλισης συνοχής και αποτελεσματικότητας. Περαιτέρω, προβλέπεται ότι οι εντεταλμένοι εθνικοί εισαγγελείς θα ασκούν μεν τα καθήκοντά τους ως εθνικοί εισαγγελείς, αλλά όταν ενεργούν βάσει της εντολής της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας, θα είναι πλήρως ανεξάρτητοι από τις εθνικές εισαγγελικές αρχές. Η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία θα έχει ευρεία εξουσία να διατάσσει μέτρα έρευνας, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, θα έχει το δικαίωμα άντλησης πληροφοριών από τις αρμόδιες εθνικές αρχές, την Eurojust και την Europol, θα έχει γενικά τις ίδιες εξουσίες με τις εθνικές διοικητικές αρχές, αναφορικά με τα προαναφερθέντα αδικήματα και θα δύναται να αποφασίζει σε ποιο εθνικό δικαστήριο συμμετέχοντος κράτους μέλους θα παραπεμφθεί η κάθε υπόθεση.

2.2. Νομική βάση της εν λόγω πρότασης αποτελεί το άρθρο 86 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προβλέπει τα ακόλουθα:

«Για την καταπολέμηση των αδικημάτων που θίγουν τα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας σύμφωνα με ειδική νομοθετική διαδικασία μέσω κανονισμών, μπορεί να συστήσει Ευρωπαϊκή Εισαγγελία εκ της Eurojust. Το Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα μετά από την έγκριση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου».

¹ Πρόταση Οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με την καταπολέμηση, μέσω του ποινικού δικαίου, της απάτης εις βάρος των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης [έγγραφο COM (2012) 363].

2.3. Οι βασικοί στόχοι της πρότασης, σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, είναι οι ακόλουθοι:

- Να συμβάλει στην ενίσχυση της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης και στην περαιτέρω ανάπτυξη του χώρου δικαιοσύνης, καθώς και να τονώσει την εμπιστοσύνη των επιχειρήσεων και των πολιτών στα θεσμικά όργανα της Ένωσης, μεριμνώντας ταυτόχρονα για τον σεβασμό όλων των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στον Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- Να θεσπίσει ένα συνεκτικό ευρωπαϊκό σύστημα διερεύνησης και δίωξης των αδικημάτων που θίγουν τα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης.
- Να διασφαλίσει την αποτελεσματικότερη και αποδοτικότερη διερεύνηση και δίωξη των αδικημάτων που θίγουν τα οικονομικά συμφέροντα της ΕΕ.
- Να αυξήσει τον αριθμό των διώξεων, οδηγώντας έτσι σε αύξηση του αριθμού των καταδικαστικών αποφάσεων και των επιπέδων ανάκτησης δολίως αποκτηθέντων κονδυλίων της Ένωσης.
- Να διασφαλίσει τη στενή συνεργασία και την αποτελεσματική ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των ευρωπαϊκών και εθνικών αρμόδιων αρχών.
- Να ενισχύσει το αποτρεπτικό αποτέλεσμα όσον αφορά τη διάπραξη αδικημάτων που θίγουν τα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης.

3. Συμβατότητα με την αρχή της επικουρικότητας

Η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, μετά από εξέταση της υπό αναφορά πρότασης οδηγίας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω πρόταση δεν συνάδει με την αρχή της επικουρικότητας. Ειδικότερα, η εν λόγω Κοινοβουλευτική Επιτροπή αποφάσισε ότι δεν υπάρχει επαρκής αιτιολόγηση της αναγκαιότητας δράσης σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά παράβαση της αρχής της επικουρικότητας. Περαιτέρω, έχει κριθεί ότι η έκταση της νομοθετικής δράσης της Ένωσης έχει υπερβεί το απολύτως αναγκαίο για την επίτευξη των στόχων που επιδιώκονται, κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας.

4. Αιτιολόγηση

4.1. Η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων εκφράζει την αμφιβολία κατά πόσο ο εν λόγω θεσμός, με τη μορφή και τις αρμοδιότητες που προβλέπονται, αποτελεί την πιο ενδεδειγμένη επιλογή ρύθμισης του προβλήματος που να σέβεται παράλληλα την αρχή της επικουρικότητας.

4.2. Στο έντυπο της «*Ανάλυσης των Επιπτώσεων*» της Ευρωπαϊκής Επιτροπής¹, περιλαμβάνονται 7 διαφορετικά σενάρια ρύθμισης του προβλήματος από την ΕΕ. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή καταλήγει στο ότι το σενάριο 4γ, δηλαδή η πρόταση όπως προωθείται στην παρούσα της μορφή, αποτελεί την πιο ορθή επιλογή. Ωστόσο, στο Παράρτημα 4 της Ανάλυσης Επιπτώσεων, υπό τον τίτλο «Ανάλυση οφέλους – τιμήματος» (Cost – benefit analysis), η ίδια η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αναφέρει ότι βασικά σημεία της ανάλυσης στηρίζονται σε υποθέσεις ή προσεγγίσεις με βάση σενάρια, λόγω του ότι, μεταξύ άλλων λόγων, υπάρχει παραδοχή ότι τα διαθέσιμα δεδομένα είναι σε μεγάλο βαθμό ατελή και ενδεχομένως να υπόκεινται σε μεροληπτική κρίση. Αναφέρεται επίσης ότι, οι επιλογές που παρουσιάζονται επιδέχονται ερμηνείας σε μεγάλο βαθμό. Περαιτέρω, αναφέρεται ότι η απόφαση σχετικά με τη διοικητική έδρα του Ευρωπαίου Εισαγγελέα δεν έχει ληφθεί ακόμη, οπότε δεν υπάρχει ασφαλής εκτίμηση της διοικητικής ενσωμάτωσής του και του συνδεδεμένου με αυτήν οφέλους και ζημίας. Αυτό, σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, *προϋποθέτει περαιτέρω και σε βάθος ανάλυση*. Στο ίδιο πλαίσιο, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή περιγράφει την ανάλυσή της για τα οφέλη και το τίμημα της πρότασης ως μια μελέτη που φτάνει σε οριακά σημεία αναφορικά με την εγκυρότητά της².

4.3. Επίσης, διατυπώνεται η παραδοχή ότι περαιτέρω και σε βάθος ανάλυση απαιτείται και αναφορικά με την αξιολόγηση της αποδοτικότητας των δικαιοκρινών συστημάτων των κρατών μελών, λόγω του περιορισμένου αριθμού δεδομένων που λήφθηκαν υπόψη στην υφιστάμενη αξιολόγηση³. Ωστόσο, παρά την παραδοχή αυτή, το μέτρο αυτό δηλώνεται στο τέλος της ίδιας παραγράφου ως πιο αποτελεσματικό.

4.4. Με αυτά τα δεδομένα, η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων δεν θεωρεί ότι η αναγκαιότητα για ανάληψη νομοθετικής δράσης σε επίπεδο ΕΕ στηρίζεται σε επαρκείς ποσοτικούς και ποιοτικούς δείκτες ή σε εμπειριστατωμένη αιτιολόγηση, όπως απαιτείται από το άρθρο 5 του Πρωτοκόλλου (Αρ. 2) της Συνθήκης. Με άλλα λόγια, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν αιτιολογεί επαρκώς ότι η προτεινόμενη επιλογή αποτελεί αναγκαιότητα και μάλιστα με τη συγκεκριμένη μορφή. Η ανάληψη ρυθμιστικής δράσης σε επίπεδο ΕΕ, ακριβώς επειδή βρίσκεται στον αντίποδα της αρχής ότι οι αποφάσεις λαμβάνονται όσο το δυνατόν εγγύτερα στους πολίτες, πρέπει να στηρίζεται σε ικανοποιητικά και πειστικά στοιχεία και όχι σε υποθέσεις ή σε αναλύσεις με μεγάλα περιθώρια σφάλματος.

¹ SWD (2013) 274.

² “This CBA is very much ‘pushing the limits’ of what is possible within a CBA ...”.

³ Βλ. σχετικά σελ. 16 και 17 της Ανάλυσης Επιπτώσεων - έγγραφο SWD (2013) 274.

4.5. Δεν αμφισβητείται ότι το πρόβλημα που επιχειρείται να ρυθμιστεί, με την υπό αναφορά νομοθετική πρόταση, έχει σαφώς διασυννοριακές διαστάσεις. Ωστόσο, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή θεωρεί ότι η “Οδηγία PIF” θα αντιμετωπίσει μόνο μερικώς το πρόβλημα της απάτης κατά των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης, δεδομένου ότι δεν ρυθμίζει το ζήτημα της διερεύνησης και της δίωξης αδικημάτων. Επίσης θεωρεί ότι η ενδυνάμωση υφιστάμενων αποτρεπτικών κανόνων δεν θα αντιμετωπίσει το πρόβλημα αποτελεσματικά. Ωστόσο, η Επιτροπή θα έπρεπε να αναμένει να τεθεί σε ισχύ η Οδηγία, έτσι ώστε να αξιολογηθεί η αποτελεσματικότητά της προτού παρέμβει νομοθετικά με Κανονισμό, που αποτελεί το πιο αυστηρό και ανελαστικό νομοθετικό μέσο. Στο σημείο αυτό, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, πρέπει να προτιμάται η ρύθμιση με οδηγία αντί με κανονισμό, όπου αυτό είναι εφικτό. Αντιθέτως, στη συγκεκριμένη περίπτωση, χωρίς να υπάρχει εμπειριστατωμένη αιτιολόγηση, προτείνεται ένας Κανονισμός, δυνάμει του οποίου η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία θα έχει *αποκλειστική αρμοδιότητα* για τη διερεύνηση και τη δίωξη των συγκεκριμένων ποινικών αδικημάτων, παρεμβαίνοντας, με μια σειρά από διατάξεις, σε πολύ σοβαρό βαθμό στα νομικά συστήματα των κρατών μελών και περιορίζοντας, με τον τρόπο αυτό, τη ρυθμιστική τους δράση¹. Δεδομένου λοιπόν του γεγονότος ότι η επιλογή της συγκεκριμένης νομοθετικής πρότασης από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν στηρίζεται σε ικανοποιητικά στοιχεία, κρίνεται ότι η έκταση της ρυθμιστικής της δράσης με την παρούσα της μορφή δεν είναι απολύτως απαραίτητη προς επίτευξη των στόχων που έθεσε η ΕΕ.

4.6. Η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων έλαβε υπόψη περαιτέρω ότι στα σχετικά έγγραφα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής οι εναλλακτικές επιλογές δράσης εκ μέρους της Ένωσης, καθώς και η αποτελεσματικότητα της ενδυνάμωσης των υφιστάμενων δομών για επίτευξη των στόχων της πρότασης, δεν αναπτύσσονται στον ίδιο βαθμό και με την ίδια βαρύτητα με την οποία παρουσιάζεται η προτιμηθείσα επιλογή. Αυτό, σε συνδυασμό με το ότι δεν αναμένεται τουλάχιστον μια αξιολόγηση των αποτελεσμάτων της “Οδηγίας PIF” για την αντιμετώπιση του προβλήματος, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρξε επαρκής και διεξοδική αναζήτηση εναλλακτικής μορφής δράσης.

¹ Ενδεικτικά και μόνο, αναφέρονται οι διατάξεις του άρθρου 26 (μέτρα έρευνας) και του άρθρου 30 (παραδεκτό των αποδείξεων).

4.7. Περαιτέρω, δεδομένου ότι στα μέτρα έρευνας¹, που περιέχονται στον προτεινόμενο Κανονισμό, περιλαμβάνονται και μέτρα που δεν προβλέπονται σε όλα τα κράτη μέλη, δημιουργείται ζήτημα περαιτέρω περιορισμού των δικαιωμάτων των υπόπτων σε ορισμένες περιπτώσεις. Επομένως, ο ισχυρισμός της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ότι η εν λόγω πρόταση παρέχει επαρκείς εγγυήσεις για τα δικαιώματα των υπόπτων δεν ευσταθεί απαραίτητα σε όλες τις περιπτώσεις, παρά τις υφιστάμενες εγγυήσεις που περιέχονται στην πρόταση.

4.8. Η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων θεωρεί επίσης ότι με το άρθρο 13 του προτεινόμενου Κανονισμού δημιουργείται μια έμμεση διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της προτεινόμενης νομοθεσίας που συνιστά ακόμη περισσότερο περιορισμό της ρυθμιστικής δράσης των κρατών μελών, κατά παράβαση των αρχών της επικουρικότητας και της αναλογικότητας. Στο εν λόγω άρθρο προβλέπεται ότι, εφόσον τα αδικήματα του άρθρου 12, το οποίο με τη σειρά του παραπέμπει στην Οδηγία PIF, συνδέονται άρρηκτα με άλλα ποινικά αδικήματα που δεν περιλαμβάνονται στο άρθρο 12, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία αποκτά αρμοδιότητα και επί αυτών των αδικημάτων.

Συμπέρασμα

4.9. Υπό το φως των πιο πάνω, η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Εξωτερικών και Ευρωπαϊκών Υποθέσεων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η υπό εξέταση πρόταση Κανονισμού δεν συνάδει με τις αρχές της επικουρικότητας και της αναλογικότητας και ότι δεν πληρούνται επαρκώς τα κριτήρια, ώστε να δικαιολογούνται, αφενός η αναγκαιότητα της συγκεκριμένης ρυθμιστικής δράσης εκ μέρους της Ένωσης και αφετέρου η ρύθμιση του ζητήματος σε τέτοια έκταση, προκειμένου να επιτευχθούν οι επιδιωκόμενοι στόχοι.

¹ Άρθρο 26 του προτεινόμενου Κανονισμού.